

Študijska praksa ERASMUS v Italiji

www.basiq.it

Ker sem izkušnja z [Erasmus+ študentsko izmenjavo](#) že imela in ker sem v tem neizmerno uživala, sem z največjim veseljem poskusila srečo ponovno, tokrat z Erasmus+ študentsko prakso v tujini.

Dileme o izbiri države gostiteljice ni bilo, ponovno sem se odločila za Italijo, saj v prvem primeru nisem dosegla svojega cilja glede izboljšave znanja jezika. V Riminiju sem namreč večino časa uporabljala angleščino in napredovala predvsem v tem jeziku.

Tokrat sem si želela iti bližje domu, kajti izkušnja v prejšnjem letu mi je govorila, da znajo vikendi brez družine (sem že starejša dama ;) in doma me čaka mož in vsake toliko časa tudi sicer že samostojni in odrasli sin) biti malce dolgi in samotni. Zato sem se iskanja delodajalca in mentorja lotila v krajih severne Italije oz. do največ 4 ure vožnje od svojega doma.

Iskanje delodajalca je bilo najtežji del in hkrati največja izkušnja te dogodivščine, kajti v primeru prakse nisem dobila seznama tistih, ki bi bili zainteresirani za sprejem kateregakoli študenta. Seznam sem si naredila sama in potem intenzivno delala na tem, da sem vso zadevo tudi izpeljala in dobila privoljenje gospoda, ki vodi manjši grafični studio v Trstu.

Da se ne bi ponavljala, bom dodala kar [link na svoj blog](#), kjer sem celotno dogodivščino iskanja delodajalca tudi podrobno popisala.

Trst poznam še iz časov, ko sem kot najstnica tam kupovala kavbojke in čigumije, a sem v času, ko se vse to in še več dobi za vsakim domačim vogalom, povsem zanemarila obiskovanje tega čudovitega netipično italijanskega mesta. Po pravici povedano, sem o Trstu, kot najljubši destinaciji, razmišljala še preden je bil narejen seznam vseh potencialnih delodajalcev in bila resnično zelo vesela, ko mi je uspelo prepričati lastnika prav podjetja iz Trsta.

Vsi iščemo za potovanja in izlete daljne destinacije, a velikokrat za pridobitev novih prijateljev, izkušenj in dogodivščin, ni potrebno iti dlje kot morda le uro vožnje stran.

Trst je kljub temu, da radi rečemo, da je "naš", povsem italijansko mesto in za vsakodnevno življenje sem morala kar precej iztisniti iz svojega nabora poznavanja italijanskega besedišča. Moj mentor in lastnik podjetja je govoril (sreča moja) odlično angleščino, ostali sodelavci (spet moja sreča) pa so od srednje šole na angleščino pozabili tako, kot se je to zgodilo v mojem primeru z mojo francoščino. Tako sem o pomembnih zadevah s šefom govorila angleško, ob malici pa na veliko krilila z rokami in se počutila popolnoma bebasto ob svojem italijanskem blebetanju. A je bilo z vsakim dnem bolje in v zadnjem mesecu sem se bila že sposobna samostojno pomeniti o vseh živih delih telesa z nekakšnim terapevtom kitajske tradicionalne medicine, ki mi je pomagal, da sem iz uboge od bolečin v križu skremžene starke, postala spet vesela in fit dečva. In ker je bil tako dober in ker sem ob uri terapije za isto ceno dobila še tečaj italijanščine ;), sem k njemu šla še parkrat.

Podjetje je bilo res majceno, sestavljeno iz štirih sodelavcev, od katerih je eden stalno delal od doma in sem ga videla le dvakrat, šef in lastnik se je dogovarjal za posel in tako vsaj polovico časa preživljal zunaj studia, ostala dva pa sta od jutra do večera pridno in tiho škreblija po svojih velikih Macih in ves čas poslušala zame precej nevzdržno glasbo (hard rock). Po prvih mučnih dneh, sem se hitro organizirala in si prinesla slušalke in poslušala nekaj dami mojih let bolj primerne. Čeprav se za tiste, ki tudi niso ljubitelji trde glasbe, najbrž sliši grozovito, moram takoj povedati, da niti slučajno ni bilo. Razen čudnega okusa za glasbo, sta bila moja sodelavca nadvse prijazna in sta mi vedno pomagala s kakšnim nasvetom. Sicer pa smo ves čas delali v popolnoma nestresnem in mirnem vzdušju. Nikakršnega kaosa, hitenja, nadur ali kakršnekoli hektičnosti, ni bilo čutiti. Šef mi je povedal,

da je na začetku sicer hlatal za delom in prevzel vsako delo in stalno hitel, kasneje pa ugotovil, da se da delati tudi drugače. Stranke si želijo zadeve narejene hitro, a še bolj si želijo kvalitetnih stvari, zato je na njem, da vse skupaj umiri in prevzema le delo, ki ga lahko opravi temeljito.

Italijanski delovni čas je celo zame, ki sem navajena dela pri Američanih, malce krut, saj uradno delajo od 9:00 do 18:00, z enourno pavzo za kosilo. Ker naokoli ni ravno restavracij z ugodno ceno kosila (solata, ki ni nič posebnega stane 11-13€), večina sodelavcev (aja, pozabila sem omeniti, da smo imeli skupne prostore skupaj z ekipo 5 sodelavcev iz arhitekturnega biroja, ki so imeli sobo nad nami), ostajala med kosilom kar v mali priročni kuhinji. V začetku sem navalila in ostajala od začetka do konca, a me je šef počasi spametoval in rekel, da naj odhajam iz pisarne prej in si privoščim še kaj od življenja v Trstu. In tako sem preostanek časa iz dela odhajala (brez pavze za kosilo) med drugo in tretjo uro.

V Trstu sem si najela tudi stanovanje, ne glede na to, da je mesto oddaljeno uro vožnje do doma, a vseeno ni zanemarljiv strošek bencina za vsakodnevno vožnjo, plus v Trstu je med delavniki nemogoče najti brezplačno parkirno mesto. Še ob vikendih sem velikokrat brezupno krožila in avto včasih pustila tudi 20 minut stran hoje navkreber (ok, samo v eno smer ;))

Iskanja stanovanja, pričakovanih težav in cen sem bila vajena že iz Riminija, zato je bilo tokrat vse skupaj učinkovitejše in hitrejše. Iskala sem preko spletnih strani za najem, a tam je bilo praktično nemogoče najti povsem opremljeno garsonjero, ki bi jo bil nekdo pripravljen oddati le za nekajmesečni najem. Vsi, ki imajo opremljena stanovanja, le ta ponujajo preko Airbnb in cene so prilagojene tedenskemu oz največ dvotedenskemu najemu, torej visoke. Vedela sem, da se bo dalo osebno marsikaj dogovoriti, zato sem si en lep zimski dan, svoj izlet v Trst organizirala tako, da sem si ogledala 6 različnih airbnb ponudb in se na koncu odločila za enosobno stanovanje, ki je bilo le 15 minut hoje oddaljeno od moje pisarne. Stanovanje je imelo vse kar sem potrebovala za ugodno bivanje (kuhinjo s pečico, spalnico z zakonsko posteljo in raztegljiv kavč v dnevni sobi za obiske mojih čez vikend, dovoljenje da v njem občasno biva naš pes, internet, pralni stroj in likalnik ...) in za vse to sem skupaj s stroški odštela 450€ mesečno.

Najlepši del mojega bivanja v Trstu so bili novi prijatelji. Seveda moji sodelavci v firmi, pa s stanodajalko, profesorico na tržaški Univerzi, sva se občasno dobivali na kakšni kavici, predvsem pa sem ob iskanju ljudi, ki bi mi lahko pomagali najti delo v Italiji, naletela na Slovenko mojih let, ki je poročena z Italijanom in že veliko let živi v Trstu. Pri pridobitvi dela mi takrat ni uspela pomagati, sem pa pridobila dobro prijateljico s katero sva skupaj šli na sejem pohištva v Milano, se dobivali večkrat tedensko in začeli tudi poslovno sodelovati. Moja nova prijateljica namreč trži tekstilne vzorce.

Doma sem rekla, da grem v Trst po izkušnje, nadgraditi znanje italijanščine in po nekaj samote in miru. Dobila sem vse in še več, razen samote in miru ... no, pa saj tega si v resnici niti nisem najbolj želela.

Ves čas svojega bivanja sem želela o Trstu tudi kaj napisati na svoj blog www.sasagercar.com, a mi do danes še ni uspelo. No, morda bom v naslednjih dneh, ko se vrnem v domače mirno in samotno ;) okolje, le kaj napisala. Preverite!